

PESEM ŠKRŽATOVIH KRILC

(odlomek iz romana)

Marko Simčič

TOREK

Jan že dolgo ni vstal s takim veseljem, kot to jutro. Čas, ko je spremljal Ireno od Forma vive do hotela, je minil izredno hitro. Nenavadna sproščenost ju je spremljala ves čas poti. Jan ji je povedal tudi mnogo ribiških zgodbic, ki jih je slišal od Pepija in oba sta se na moč nasmejala.

"Prav rada bi ga spoznala, Jan !" Zmenila sta se, da se kličeta po imenih.

Za danes sta bila s Pepijem zmenjena za pravo ribiško večerjo. Pepi je bil odličen kuhar in včerajšnji nočni ulov je bil obilen. Jan je brez zadržkov povabil Ireno, naj se mu pridruži. Vedel je, da Pepi ne bi imel nič proti.

"Irena, prišel bom po vas ob osmi uri." je Jan zadovoljno dejal, ko je privolila.

Nestrpno je čakal večera.

Popoldanski del kongresa se je končal nekoliko bolj zgodaj. Irena je čas, ki ji je preostal do večerje, izkoristila še za obisk pri frizerju. Oblekla si je lahko, dolgo krilo in preprosto bluzo. Menila je, da bo tako oblečena še najbolj sproščeno uživala v stari ribiški hiši.

Očetu je seveda povedala o srečanju s hotelskim detektivom.

"Zvečer me ne bo na večerjo, oče."

Dr. Skovsky je bil še preveč pod vtisom predavanj o raznih fizikalnih dognanjih, da bi opazil poseben lesk v njenih očeh.

"Nič ne skrbi zame, Irena. Zvečer se bom pripravil za jutrišnjo demonstracijo mojega pospeševalnika. Saj veš, zame je jutri še poseben dan. Si poklicala Anamarijo ?"

"Seveda sem ! Toda nihče ni vzdignil telefona. Najbrž sta se s teto Nežo odpravili po nakupih. Zadnjič ji je namreč obljubila, da ji bo kupila plišastega roza slona. Najbrž pa ni ostalo samo pri tem. Saj veš, da je teta nemočna pred očarljivim pogledom Anamarije, otroške želje pa so neomejene."

Dr. Skovsky se je prisrčno nasmejal. Spomnil se je, kako je večkrat peljal malo Anamarijo na sladoled, pa sta se vedno vrnila še s kupom manjših ali večjih igračk.

"Bom jaz kasneje še enkrat poklical, brez skrbi. Lepo se imej."

"Bom, hvala." Nežno ga je poljubila na lica.

Nekaj minut pred osmo uro zvečer se je Jan odpravil iz svoje sobe do recepcije, kjer naj bi se dobil z Ireno. Vroč in soparen zrak je prodril v hotel. Gostje so se vračali z večerje. Skupinica razposajenih otrok se je prerivala pri vratih dvigala. Vožnja z dvigalom gor in dol po hotelu jim je postala očitno najnovejša igra, ki jim je bila toliko ljubša, kolikor bolj so negodovali drugi čakajoči gostje pred dvigalom, ker so morali zaradi omejenega števila oseb v dvigalu počakati nadaljnih nekaj minut.

"Moškon, danes bom večerjal pri Pepiju !" Jan je vedno, kadar je zapustil hotel, povedal kje ga v tistem času lahko dobijo. Za vsak primer, če bi bilo kaj nujnega. "Je bilo kaj novega ?" Jan se je vedno pozanimal o tekočih stvareh najprej pri receptorju Moškonu.

"Ne, prav nič posebnega ni bilo danes." Moškon je utrujeno sedel na stol. "Popolnoma običajen dan. Menjava nekaj deset gostov, dve pritožbi gostov zaradi gručice otrok pri dvigalih in nekaj sončnih opeklin. Sicer pa, slišal sem, da ste imeli dober ulov. Kar zavidam vam današnjo večerjo, Jan. Slišal sem, da je ribič Pepi izvrsten kuhar !"

"Res je. In danes bo pripravil v vinu in rožmarinu kuhano ribo, polnjeno s kaprnim in olivnim nadevom. Da pa bo zraven še odličen domač refošk, je najbrž popolnoma odveč govoriti."

Moškon je bil znan kot velik gurman. Jan ga je opazoval, kako je ob omenjenih dobrotah zavijal z očmi, si gladil košate brke in zadovoljno brundal. V pritličju se je tedaj ustavilo dvigalo in iz njega je izstopila Irena.

"Tu pa je že moja nocojšnja spremljevalka !" je veselo zaklical Jan in prikimal Ireni.

Moškon je presenečeno zastrigel z ušesi.

"Dober večer, Jan. Upam, da nisem zamudila."

"Ne, nikakor, Irena. Pa tudi če, tako čedno damo bi čakal veliko dlje, kot si mislite." V tem trenutku je bil prepričan, da je ravno njo čakal vse svoje življenje. Bila je preprosto, pa vendar ljubko oblečena. "Upam, da ste lačna ? Greva ?"

"Pojdiva, Jan. Prav veselim se že. Nikoli še nisem bila v pravi ribiški domačiji."

Emil Pišta je s svojo debelo ženo sedel na enem od stolov pri hotelskem baru. Dajal je vtis brezbriznega turista, ki si po večerji privoščil še kozarček žganega, preden se bo z ženo odpravil v enega od številnih zabavišč. Oblečena sta bila v elegantne večerne obleke, morda celo nekoliko prevroče za ta letni čas.

Videz nezanimanja za okolico pa je bil zgolj zaigran. Zelo natančno sta namreč opazovala goste hotela, ki so hodili v trezor po zlatino in denar. To ob tej večerni uri ni bilo niti prav nič nenavadno. Dame pač morajo nekako pokazati, iz kako petične družbe so in večerni obisk nočnih klubov ali igralnic, kjer se ponavadi zbira takšna in drugačna smetana, je kot nalašč primeren za takšno razkazovanje. Drugi gostje so hodili po svoje denarne zaloge v pričakovanju, da jih oplemenitijo v eni od portoroških igralnic.

Vendar obiskovalcev trezorja ni bilo prav veliko. Ravno toliko, da ne bosta edina, in ravno toliko, da sta smela upati na dovolj velik plen.

Nekaj minut pred deseto sta se Emil in Helena pomenljivo pogledala. Dvajset minut že ni bilo nikogar v trezor in odločila sta se, da pričneta uresničevati načrt, ki ga je drobčen urar nekaj mesecev skrbno pripravljala.

Pred vhomom v trezor je bila nameščena kamera, ki je posnela vsakega obiskovalca. Hotelski bančni uslužbenec je vsakemu najemniku sefa, ki je želel v trezor, preveril dokumente in mu nato izročil ključ njegovega sefa. Vrata trezorja je nato odprl varnostnik in obiskovalca popeljal do sobe, kjer so se nahajali sefi. Tam je vpričo najemnika sefa odklenil njegov sef in odšel iz sobe. Zasebnost je pač morala biti zagotovljena. Na sredini sobe je stala nižja miza z dvema udobnima naslonjačema. Tu so najemniki sefov v miru lahko razvrščali svoje dragocenosti. Dokler ta stranka ni pozvonila na zvonec in s tem nakazala, da želi ven iz trezorja, varnostnik ni spustil nobenega novega najemnika sefa v trezor. Stranke so se ponavadi zadržale od pet do petnajst minut in Emil je vedel, da tega časa s Heleno ne smeta prekoračiti.

Soba s sefi je bila v obliki črke L. Sef Emila in Helene se je nahajal v prvem delu sobe. Tu so bili razvrščeni predalasti sefi manjših velikosti, v drugem kraku sobe pa so bili razvrščeni sefi večje prostornine.

Takoj, ko ju je varnostnik pustil sama, sta se napotila v drugi krak sobe. Debeluška je privzdignila dolgo krilo in iz malhe, ki jo je imela privezano za pasom in shranjeno med njenimi širokimi nogami, izvlekla posebno napravo, ki jo je mojstrsko izdelal njen drobní možic. Emil Pišta je vzel napravo, jo prislonil h ključavnici prvega večjega trezorja in pritisnil tipko. Napravica se je samodejno prisesala, z rahlo kovinskim tihim zvokom zapiskala in že je bilo slišati, kako se je sprostila zatič na ključavnici. Ko je bil prvi sef odprt, se je lotil naslednjega, debeluška pa je iz pravkar odprtega začela jemati dragocenosti in jih metala v malho pod njenim krilom. V nekaj minutah je bilo izpraznjenih deset sefov.

"Emil, poglej ! Kaj pa je tole ?" Helena je začudeno strmela v odprti sef.

Emil je priskakljal do žene in napravil še dva koraka, da jo je zaobšel. "Zares, kaj takšnega pa še ne ! Le čemu služi ? No, saj to ni važno. Poglej raje tale zgornji del te čudne stvari. Saj to so vendar sami diamanti !" Hotel je odtrgati pokrov, vendar je bil prešibak.

"Počakaj, bom jaz !" Debeluška ga je odrinila, s svojimi debelimi rokami zagrabila pokrov, posut z diamanti in ga odlomila, kot bi odlomila krhek maslen piškot.

Emil se je zadovoljno smehljal. Njun plen je daleč presegel pričakovanja. Hitro sta izpraznila še nekaj sefov, nato pa je možic spretno zaklenil vsa odprta vratca. Helena si je udobneje namestila plen v malho pod krilom, le del tiste čudne naprave, posute z diamanti je morala pripeti na notranjo stran široko nabranega krila.

Pozvonila sta na zvonec, varnostnik je vstopil, z vajenim pogledom ošinil sefe in nato v njuni prisotnosti zaklenil vratca njunega sefa in jima izročil ključ. Hladnokrvno sta zapustila trezor in vrnila bančnemu uslužbencu ključ.

Čimprej sta hotela odnesti plen v čoln, ki sta ga pod lažnim imenom najela v bližnji marini. Plen je bil namreč edini dokaz, da sta oropala trezor...
